Komt een hond bij de DIEREN DOKTER

MAARTEN JAGERMEESTER

De beste hondenverhalen uit mijn praktijk

Houtekiet
Antwerpen / Amsterdam

INHOUD

LENTE

11 Het gebit
22 Renko Junior
29 De fysiotherapeute
41 Sweetheart
46 Praline
56 Max de hotelhond
68 Jade

ZOMER

77 De cafébezoeker
89 Asielhond
97 Venetië
105 Alarm
115 De hartpatiënt
122 Een oude husky
129 Dustbin

HERFST

139 Facelift
148 Statige Afghanen
153 Golfballen
164 Rode verkeerslichten
171 De familie Bunders
186 Nestor
194 Mikmak
203 Fortuna

WINTER

213 Beethoven
223 Frisco
233 Red
241 Prozac
250 De pollepel
258 De notaris
265 Duveltje

Opgedragen aan mijn lieve vrouw Tie
(in dit boek Tina).

Mijn hond is geen huisdier maar gewoon familie. Uit angst gebeten te worden vertellen dierenartsen zieke honden nooit de waarheid.

ONBEKEND

Wat er zo aangenaam is bij honden is dat we met hen de idioot mogen uithangen en dat ze ons dat nooit verwijten. Sterker nog, ze doen méé.

SAMUEL BUTLER

LENTE

Hoe meer ik over mensen leer,
hoe meer ik van mijn hond hou.

MARK TWAIN

HET GEBIT

Een zaterdagmorgen in maart. Iedereen sliep uit. Zoals gewoonlijk stond ik als eerste op, zette koffie en vulde de lege voederbakjes van onze honden en katten. Daarna ging ik bij de bakker om de hoek croissants, pistolets en koffiekoeken halen. Bij mijn ontbijt las ik de krant. Het was ongewoon stil. Heel even toch. Amper een kwartier later verschenen mijn vader en mijn jongste dochter Jasmine op het familieontbijt.

Jasmine at zoals gewoonlijk met lange tanden. Mijn vader, die na het overlijden van mijn moeder een kangoeroewoning met ons deelt, keek haar hoofdschuddend aan.

'Je moet 's morgens eten als een keizer, 's middags als een koning en 's avonds als een bedelaar,' zei hij. 'Het ontbijt is de belangrijkste maaltijd van de dag. En eet nu maar een beetje door, straks komen we nog te laat in de tekenles.'

Zijn woorden hadden effect, want ze nam een grote hap van haar koffiekoek, terwijl ze naar hem knipoogde.

'Trouwens, opa, mama vroeg of je straks met haar naar de winkel gaat, nadat je me hebt afgezet aan de academie.'

Dat was een overbodige vraag. Mijn vrouw Tina gaat immers elke zaterdagvoormiddag naar de supermarkt om proviand in te slaan voor een hele week. Opa is haar vaste metgezel. Vreemd genoeg vindt hij het heerlijk om met zo'n winkelkarretje tussen de rekken te manoeuvreren en product na product van Tina's lijstje te strepen. Hij wordt zowaar gelukkig van gratis wijn in kleine plastic bekers en verlepte hapjes die vooral op zaterdag worden aangeboden. En natuurlijk geniet hij ervan om een paar uur alleen met Tina op stap te zijn. Mijn vader en mijn vrouw zijn het namelijk altijd met elkaar eens, ze steunen elkaar door dik en dun en spannen heel graag samen. Zelfs, of misschien vooral, tegen mij. Al hoor je mij niet klagen, ik geniet heel hard van al dat leven in huis.

Intussen bleven de stoelen voor mijn vrouw, mijn middelste dochter Manon en oudste dochter Kristi, leeg.

'Mama zit in de douche en Manon ligt nog in haar bed met een dik boek,' verklaarde Jasmine.

Van dat laatste schrok ik niet. Manon las altijd en op elke plaats. Soms was ze in vijf verschillende boeken tegelijkertijd bezig, die dan op het toilet, de badkamer of in de huiskamer lagen.

Kristi verwachtte ik niet beneden voor twaalf uur. Ze was de vorige avond met haar vriend Matthias naar een muziekoptreden geweest. Het was waarschijnlijk flink laat geworden, maar ach, ze was al bijna achttien.

Ik had gehoopt om met iedereen aan tafel te kunnen

zitten, maar dat zat er niet in. Toen Tina eindelijk aan de ontbijttafel verscheen en mij een kus op mijn achterhoofd gaf, verhuisde ik naar mijn spreekkamer. De plicht riep, zelfs op een zaterdagochtend.

Ik nam plaats achter mijn bureau om mijn mails te lezen en mijn paperassen te ordenen. Ik liet een hoop reclamefolders in de vuilnisbak verdwijnen. Toen ik aan mijn boekhouding wou beginnen, ging de deurbel. Jan Van Genechten keek mij vriendelijk aan, terwijl zijn enorme zwarte Duitse dog Targa, een kleerkast van een hond, zijn poot ophief en tegen de deurstijl plaste.

'Geef mij een dweil. Ik maak het schoon,' zei Jan onmiddellijk. 'Targa heeft iets tegen dierendokters.' Ik kende Jan al lang, maar vandaag klonk hij anders dan gewoonlijk. Er was iets fout met zijn articulatie. Jan sprak de 's' zo onduidelijk uit, dat ik ervan opkeek.

Ik liet man en hond in de hal. Nu ja, in omgekeerde volgorde, want Targa trok Jan naar binnen. Als een waterskiër hing de kerel hulpeloos achter de hond. Dit was duidelijk een eigenaar die niets te zeggen had over zijn dier.

In de hoek van de gang spotte Jan een dweil en zoals beloofd begon hij de deurstijl schoon te vegen. Mijn poetsvrouw zou er blij om zijn, want in de praktijk van een dierenarts wordt heel wat geplast, iets waar ze dikwijls over klaagde.

Mijn vader vond al dat plassen net een goede zaak. 'Hoe meer honden er tegen je deur plassen, hoe meer klanten je over de vloer krijgt,' beweerde hij. Waarop hij

net geen natte dweil tegen zijn hoofd kreeg van onze poetsvrouw, die stiekem wel fan was van mijn eigenzinnige vader.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ik aan de reuzenhond, wiens baasje nog steeds in de weer was met mijn voordeur, 'je lijkt toch niet ziek?'

Als antwoord gromde Targa luid. Ik trok me wijselijk terug in mijn kabinet. Een echte vriend kon ik Targa niet noemen. Dat hij daar net hetzelfde over dacht, liet hij duidelijk blijken via zijn vocale versterker.

Enkele minuten later tikte Jan op de deur. Zijn hoofd verscheen en met een keellachje vroeg hij: 'Mogen we erin? De wildplasser incluis?'

Weer hoorde ik dat eigenaardige zachte gesis als hij de 's' uitsprak. Warempel, hij lispelde of sliste. Hoe kon dat? Ik dacht er verder niet te veel bij na, uiteindelijk was Targa mijn patiënt, niet Jan.

Ik bood Jan de stoel voor mijn bureau aan en ging zelf ook zitten, klaar voor het klassieke vraaggesprek naar het ziekteverhaal van de hond. Targa ging op zijn achterste naast de stoel van Jan zitten en bekeek belangstellend de consultatieruimte.

'Targa kan zijn grote boodschap niet doen,' zei Jan met de deur in huis vallend. Ik merkte dat er in het midden van zijn bovenkaak enkele snijtanden ontbraken. Hij stak zijn tong op een rare manier naar voren tussen zijn tanden. Dat verklaarde natuurlijk het gelispel. Misschien had hij een klap op zijn gezicht gekregen?

'Wat is er met je gebit gebeurd?' vroeg ik, wijzend

naar de ontbrekende snijtanden. Hij was er vier, misschien vijf kwijt.

'Ik ben eergisterenavond mijn kunstgebit verloren,' zei Jan. Hij deed zijn best om te glimlachen, maar dat lukte niet al te goed. 'Het is in feite een gedeeltelijk kunstgebit. Een minikunstgebit. Maar… Mijn vrouw Marjan is razend kwaad op me. Dat kunstgebitje kostte me 2500 euro. En het geld groeit niet op onze rug. Marjan speelt al twee dagen de stomme. Geen woord komt er nog uit.'

'2500 euro! Dat is waarschijnlijk meer dan je maandloon,' zei ik meelevend.

'Als ik dat verdiende…' zuchtte Jan.

Jan sleet zijn dagen op de vuilniskar, een naar mijn mening ondergewaardeerd beroep. Wanneer iemand Jan vroeg wat hij voor de kost deed, antwoordde hij steevast dat hij hygiënisch assistent was. Zijn vrouw, een poetsvrouw, was in hetzelfde bedje ziek. Haar beroep was vloerhostess. Ergens hadden ze wel gelijk natuurlijk, en wie was ik om hen tegen te spreken?

'Sinds wanneer heeft Targa problemen?' vroeg ik ter zake komend.

'We hebben het deze nacht pas opgemerkt,' sliste Jan. Er vloog wat speeksel in mijn richting. Ik deed of ik niets merkte.

'Gaat hij in poephouding zitten?' ging ik verder.

Jan knikte.

'En er komt niets?'

'Juist! Targa slaapt naast ons bed en deze nacht hoor-

den mijn vrouw en ik het onrustig getik van zijn tenen op de parketvloer van onze slaapkamer. Ik deed het licht aan en zag Targa in hurkhouding zitten. Hij perste en perste, maar er kwam niets uit.' Jan stond recht en ging in deze houding zitten, terwijl zijn hoofd rood werd van inspanning.

Aan hem is een grandioze toneelspeler verloren gegaan, dacht ik.

'Natuurlijk liet ik hem meteen in de tuin. Poepen doet je hond toch niet naast je bed.' Hij keek mij verontwaardigd aan alsof het mijn schuld was. 'Maar er kwam niets. En het deed ook pijn, want hij jankte. Het geluid sneed door merg en been. Net als in een griezelfilm. Deze morgen was er geen beterschap en Marjan stuurde mij naar jou.'

'Waarschijnlijk een verstopping,' zei ik. 'Mag ik zijn buik eens betasten?'

Targa sloeg woest aan het blaffen. Ik denk dat sommige honden de taal van hun dierenarts verstaan.

De Duitse dog onderzoeken was geen sinecure. Targa liet niet zomaar aan zijn lijf komen. Dus deed ik hem een muilkorf om.

Jan klakte geruststellend met de tong. De hond bleef eindelijk rustig staan. Zijn buik stond gespannen onder zijn korte gladde vacht. Hard als een ton. Ik trok een rubberen beschermingshandschoen aan en deed er wat glijmiddel op.

'Hou hem goed in bedwang. Ik ga eens in zijn aars voelen.'

Ik hield met mijn vrije hand de staart omhoog. Toen mijn rechterwijsvinger in de aarsopening verdween, stootte die meteen op iets scherps. De hond brulde het uit en wilde zich lostrekken en de deur uit vluchten.

'Dat vindt hij niet leuk,' sliste Jan. Weer vloog er wat speeksel uit zijn mond.

'Heeft hij botten of kippenbeentjes gegeten?' vroeg ik. 'Er zit een scherp vreemd voorwerp in zijn endeldarm of rectum. Dat is het laatste deel van de dikke darm. Het is als het ware de opslagruimte voor de ontlasting het lichaam verlaat.'

'Hij krijgt alleen brokken. Een van de duurste merken van korrelvoer dat er op de markt is,' sliste Jan beslist.

'Ik voelde anders wel iets dat op een scherp stukje been leek,' zei ik. 'Een stukje rib, een kippenboutje, het stukje been van een kotelet? Ik zal een radiografie nemen om uitsluitsel te geven. Misschien moet ik hem opereren om de boosdoener te verwijderen.'

'Zeg, Maarten,' sliste Jan, 'wat gaat dat kosten? Ik bedoel…' Zijn stem stokte. 'Eerst mijn kunstgebit en nu radiografiefoto's en misschien zelfs nog een operatie. Ons Marjan…'

'Zal het niet fijn vinden,' vulde ik aan.

Plots herinnerde Jan zich iets. 'Ik krijg zo'n bang vermoeden dat je gelijk kunt hebben. Targa krijgt alleen brokken, maar ik ben eergisterenavond met hem gaan wandelen. Het was al donker en ik had weinig zin in een grote wandeling. We wonen in de buurt van het kasteel